

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนตุลาคม ๒๕๕๕

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันครบรอบวันเกิดพระอาจารย์นพพร อาทิจจวิโส ๖๘ พรรษา

วันจันทร์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๕

เอาความว่างเป็นมรรคก็หมายถึงว่าตาเราเห็นรูปก็เห็นความว่าง ได้ยินเสียงก็ได้ยินเสียงว่าง ได้กลิ่นได้รสได้สัมผัสก็ว่างหมด เพราะสิ่งที่เราเห็นนั่นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไม่ต้องเอามาเก็บไว้ในใจเรา แล้วเราก็ว่างต่อไป แล้วที่หลังมันว่างจนชำนาญแล้วมันกลายเป็นผล พอกลายเป็นผลแล้วที่เนี่ยจิตด้วยความชำนาญแล้วไม่ต้องตั้งใจเลยที่ว่าสัมผัสมาติดใจมันชอบเนี่ย เราฝึกความว่างไว้อย่างเดียวเนี่ยจนชำนาญแล้วจนมันเป็นความเคยชินแล้วถึงเวลาจะตายจิตจะโน้มไปสู่ พระนิพพานเองที่ พระไตรปิฎกแสดงว่าโน้มไปไหนไปแต่ว่าพระองค์ไม่มีคำอธิบายอะไรหรอก แต่เอาตมานำมาพิจารณาแล้วเข้าใจเนี่ยเราต้องฝึกเดี๋ยวนี้หมายถึงเอาตมาเนี่ยพิจารณาพุทธจริยาวัตรของพระพุทธรูปเจ้าที่พระองค์สร้างบารมีอุปบารมี ปรมัตถบารมีมา ๔๐สองไชยแสนกัลป์เนี่ย แล้วมาเต็มในชาติเป็นพระเวสสันดร พระราชทานพระนางมัทรีกัณหาชาลีให้เป็นทาน แล้วถ้าใครคิดจะขอหทัยวัตถุก็จะผ่าออกควักให้ ใครจะขอดวงตาก็จะควักให้เนี่ยมาเต็มชาตินี้ เพราะฉะนั้นยุคนี้สมัยนี้อายุคนไม่ถึง ๑๐๐ปีเนี่ยเราต้องวอร์มอัพจนตายเลยยืน เดิน นั่ง นอนภาวนาว่างๆพุทเข้าหูไปสู่วิธีเพื่อไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิต สติที่ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ใช่โทษของสติเนี่ย ใช้ตัวสติตัวเนี่ยพาดวงจิตวิญญาณของคนไปเวียนว่ายตายเกิดมากมายมหาศาลเลย ต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ เอาเป็นตัวดิสก์เบรคเหมือนห้ามล้อเวลา สติมันจะระลึกรู้ไปตามสัญญาอุปาทาน ระลึกรู้ไปตามรูปสัญญา เสียงสัญญา กลิ่นสัญญา รสสัญญา โภหารสัญญา สัมผัสสัญญาธรรมสัญญาเนี่ย แล้วก็อุปาทานยึดรูปไว้เสียงไว้กลิ่นไว้รสไว้โภหารไว้ธรรมไว้แล้วก็ฟังชานก็คือคิดมากเกินไป เนี่ยเป็นเหตุให้จิตใจไม่สงบ เพราะฉะนั้นถ้าเราสามารถตัดสติทั้งตัวเดียวเนี่ยจิตเราเป็นสมาธิตั้งมั่นได้รวดเร็วเลยไม่ฟังชานด้วย แล้วว่างจิตเราว่างแล้วก็ไม่มีขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์คือแทนที่เราจะปฏิบัติมากก็ปฏิบัติคนเดียวคือทำจิตให้ว่างรักษาจิตให้ว่างเท่านั้นเพราะจิตเราว่างแล้วก็ไม่มีสังโยชน์ ๑๐ สักกายะทิวฐิติ วิจิกิจฉา สีสัพพัตตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะทิวฐิติ อวิชชาที่ไม่มีเพราะจิตว่างแล้ว แล้วก็จิตเห็นอเวทนามด้วย เมื่อจิตเราไม่มีอารมณ์จิตเราว่างแล้วก็ คำว่าจิตเห็นอเวทนามก็คือจิตเราไม่สุข เห็นรูปแล้วก็เฉยๆว่างไม่มีสุขกับการเห็น ได้ยินเสียงก็ไม่สุขเราก็เฉยๆว่างเฉยกับเสียงก็ว่างจากเสียง ได้กลิ่นได้รสได้ทราบได้รู้สีกก็มึนๆอันเดียวกัน คือว่าง! ได้ยินเสียงว่างได้กลิ่นว่างได้รสว่างได้สัมผัสว่างได้รู้ธรรมารมณว่าง เพราะว่าจิตเพียงรับรู้เท่านั้นเองว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา

ถึงเราไปต่างประเทศไปรู้ไปเห็นมามากมายแต่ของเราหรือเปล่าสิ่งที่เราเห็น? ไม่ใช่!
 เสียงมากมายที่โยมได้ยินเสียงจะเป็นการละเล่นหรือการงานเสียงอะไรเนี่ยก็ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราอีก
 ก็ว่างไปอีกแล้ว
 กลิ่นก็เหมือนกันกลิ่นหอมกลิ่นเหม็นอะไรผ่านมาทั้งหมดทั่วโลกไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราที่ว่างไปอีก รส เบี้ยว
 หวาน มัน เค็ม เผ็ด ฝืด ฝาด ขม
 จืดโยมกินอาหารช่องแต่อย่างดีเลยจัดมาให้อย่างดีก็ว่างเลยลื่นไปแล้วก็ไม่รู้รสแล้ว
 เดี่ยวถ่ายทิ้งก็ว่างไปอีกแล้ว โผฏฐัพพะหมายถึงกายเราสัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งอะไรเนี่ยก็ว่างไปอีกแล้ว
 ว่างมากคนละที่ปีอายุเท่าไรก็ว่างมาแค่นั้น เนี่ยจิตคือธรรมารมณที่รับรู้อารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส
 โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณเนี่ยเพียงแต่รับรู้เท่านั้นเองไม่ใช่สิ่งที่เรารู้นะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเลยเหมือนกับที่ครูบาอาจารย์
 ทั่วไปที่เขาเคยเทศน์เคยสอนกันว่า รู้ก็สักแต่รู้ว่ารู้เห็นก็สักแต่ว่าเห็น เราจะทำยังงัยกับการรู้การเห็น?
 เราที่รู้เห็นได้ แต่อย่าเอาความรู้เดิมของเราไปเพิ่มกับความเห็นใหม่
 เหมือนกับตาเราเห็นรูปใหม่ก็อย่าไปเอาความรู้เดิมของเราว่าเราเอาเช่น
 รูปหญิงรูปชายรูปดอกไม้ต้นไม้อะไรอย่าไปใส่ไว้ที่เห็นใหม่ เราก็เพียงสักแต่ว่าเห็นๆแล้วก็ว่างไปเราไม่สนใจ
 เสียงก็เหมือนกันเราก็ไม่เอาความรู้ความเห็นความจำว่าเป็นเสียงคนเสียงสัตว์เสียงดนตรีดีตีตีเป่าอะไร
 ว่าง! เพียงแต่รับรู้แล้วก็ว่างไม่เอาความรู้ความเห็นเดิมไปใส่ไว้ว่า นี่เป็นเสียงเพลง เสียงดนตรี
 เสียงหญิงร้องชายร้อง เสียงนกเสียงกาอะไรเนี่ย เราก็จะว่างต่อไปอีกไม่ว่ารูปเสียง กลิ่น รส
 สัมผัสก็เหมือนกันเราได้สัมผัสฤดูกาลเหมือนหน้าหนาวอย่างนี้เดี๋ยวมันก็ผ่านหน้าร้อนหน้าหนาวหน้าฝนเร
 ารู้แล้วแต่เราก็ไม่รู้ว่ามันหนาวอย่างไร มากน้อยขนาดไหน หนาวไปก็ประเทศหนาวไปก็จังหวัด
 ก็อำเภอไม่ต้องไปคิด
 เราก็เพียงแต่สักแต่รู้ว่ารู้เห็นก็สักแต่ว่าเห็นเป็นอย่างนี้แล้วจิตก็ว่างต่อไปจิตเราก็สงบไปตลอดไม่มีวิตกวิจารณ์
 สังขารไม่ปรุงแต่งไม่มีการวิตกในรูปวิจารณ์รูป ไม่มีการวิตกในเสียงวิจารณ์เสียง
 ไม่วิตกในกลิ่นวิจารณ์กลิ่น ไม่วิตกในรสไม่วิจารณ์รส ไม่วิตกในสัมผัสไม่วิจารณ์สัมผัส
 ไม่วิตกในธรรมารมณไม่วิจารณ์ธรรมารมณเนี่ย เพียงแต่รับรู้
 เมื่อจิตเราไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารมันก็ไม่ปรุงแต่งอารมณ์ไม่ปรุงแต่งจิตเนี่ยสำคัญตรงเนี่ย
 ที่ว่าจิตจะเข้าถึงนิรามิสสุขที่แท้จริงคือไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณคืออาศัยความว่างที่รู้นั้นนะ
 รู้แล้วไม่ได้ยึดติดเลยแต่ยังไม่ตายไม่ใช่ว่างแล้วก็ชื้อบื้อที่คนไม่มีปัญญาคิดกันทั่วไปคนละเรื่องเลย
 ความจริงจิตเราว่างเนี่ยกลับมีศักยภาพรับรู้ได้มากขึ้นทำงานได้มากขึ้น
 เหมือนอาตมาถ้าจิตไม่ว่างเนี่ยอาตมาไม่ได้เทศน์ให้โยมฟังหรือใครมาทุกวันทุกวันอาตมาก็เทศน์ทุกวันๆ
 ถ้าอาตมาไม่ว่างอาตมาก็เทศน์ไม่ได้ เนี่ยโยมก็เหมือนกันถ้าโยมทำงานไม่ว่างโยมก็ไปทำงานอย่างอื่นไม่ได้
 ไปเที่ยวที่นั่นที่นี้อะไรไม่ได้
 เพราะฉะนั้นจิตของเราว่างเนี่ยแสดงว่าศักยภาพของเราเนี่ยสมบูรณ์แบบพร้อมที่จะทำงานต้องว่าอย่างนี้

พร้อมที่จะทำงานหมายถึงว่าจิตของเราว่างมีศักยภาพพร้อมรู้ไม่รับเก็บกลับทำงานได้มากขึ้นสร้างศักยภาพงานนี้เสร็จทำงานอื่นต่อไปเนี่ยเขาเรียกสัมมาอาชีโว

แต่ถ้าเราทำงานเสร็จแล้วเราอยากได้ของคนอื่นฟรีๆเนี่ยอันเนี่ยความโลภจำไว้ด้วย

เพราะฉะนั้นถ้าเราเลี้ยงหลายปากหลายท้องเลี้ยงบริษัทบริวารหมายถึงคนงานเราอะแยะเราต้องทำงานมากงานนี้เสร็จแล้วทำงานใหม่เนี่ยเขาเรียกสัมมาอาชีโว

แล้วการทำงานก็เป็นการปฏิบัติธรรมด้วยเพราะงานทุกชนิดต้องทำด้วยปัญญาก็เป็นปัญญาบารมีไม่ต้องไปปล้ำปลั่งวัดสร้างวาอะไรหอบอกเลยทุกคนเวลาจะทำงานเนี่ยขอให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมนะเพราะต้องใช้ปัญญามีปัญญาเท่าไรทำให้หมดปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้อง

เราทำเหตุผลที่ถูกต้องๆจนชำนาญเนี่ยเขาเรียกญาณความรู้ไม่ใช่หลับหูหลับตาแล้วเห็นนรกเห็นสวรรค์ใ้ไฉนโกหกทั้งนั้นใ้ไฉนไปเห็นนรกสวรรค์นั้นเป็นเพียงอดีตภพนั้นเป็นอารมณ์ในอดีตฝังใจไว้เท่านั้นเองอย่าไปเชื่ออย่าให้ความสำคัญโกหกเพราะปัจจุบันเป็นมนุษย์อยู่

ถามว่าที่ท่านเห็นนะแล้วท่านไปได้ไหม? ไปสวรรค์ได้ไหม? ไปนรกได้ไหม? ถามดูซิไปไม่ได้!

อย่าคุยเพียงอารมณ์เท่านั้นเองอย่าไปให้ความหมายถึงขนาดนั้นหรือไปให้ความสำคัญมากถึงขนาดนั้นให้รู้ความจริงเอาไว้แบบนี้จะได้ไม่โดนเขาหลอกต้องว่าอย่างนี้

อาตมาเนี่ยเทศน์สอนอย่างซื่ออย่างตรงตามพระพุทธโฆษาทไม่ให้ผิดเพี้ยนวิปริตเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็จะปฏิบัติได้ด้วย เมื่อเรารู้แล้วเนี่ยการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมก็ต้องใช้ปัญญา

ถ้าคนโง่โง่มาจ้างทำงานงานใหม่?

ไม่จ้างแน่นอนงูไม่เอาหรือกตัญญูมาทำงานกุเสียอีก(หัวเราะ)แล้วต้องมีความขยันใหม่? วิจารณ์ความเพียรต้องมีไหม? ต้องมี เมื่อมีวิริยะก็มีวิริยะบารมีแล้วความขยันนั้นแหละคือวิริยะบารมี

แล้วต้องอดทนทำไหม? ไม่เสร็จไม่เลิกต้องขยันดิเนี่ยเป็นขยันดิบารมี สัจจะมีความจริงใจในการทำหรือเปล่า?

ต้องมีนั้นแน่ะไม่มีทำไม่ได้เนี่ยการทำงานเป็นการทำบารมี

อธิษฐานปรารถนาให้งานสำเร็จหรือเปล่าแล้วก็ต้องให้ดีด้วย

ไม่ใช่อธิษฐานปรารถนาทำลวกๆอย่างนั้นก็ใช้ไม่ได้

ตัวอย่างเดียวก็ไม่พอดีมากก็ยังไม่พอต้องดีพิเศษเนี่ยเป็นการทำบารมีการทำงานเป็นการทำบารมีทำอย่างนี้เมตตารักใคร่ในงานทำหามรุ่งหามค่ำไม่เสร็จไม่เลิก

เสร็จแล้วก็วางเฉยอุเบกขาเอาผลสำเร็จไปให้เจ้านายไปให้ทาน

เนี่ยเป็นทานขณะที่ตั้งใจทำงานเราไม่ได้ไปทำผิดศีลผิดกรรมอะไร ศีลก็มีอยู่แล้วในตัวเอง

เนกขัมมะความอดใจก็มีอยู่แล้วในตัวเองเนี่ยบารมีครบถ้วน

เพราะฉะนั้นการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมทำอย่างนี้

เพราะฉะนั้นในฐานะพวกโยมเป็นเจ้าของเป็นผู้จัดการเป็นผู้บริหารแนะนำสั่งสอนเลย

ทุกคนเนี่ยทำงานเนี่ยขอให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมคือทำบารมี แล้วก็ทำให้ดีด้วย ให้สั่งสมเป็นนิสัย

แล้วมันก็สำเร็จก็ต้องถามว่าสำเร็จแล้วว่างหรือเปล่า? ว่าง! เนี่ยว่างตัวเนี่ยเห็นความสำเร็จ

ใ้ที่สำเร็จแล้วพอสำเร็จแต่ละอย่างแต่ละอย่าง

แต่ถ้าว่างนี้แล้วว่างหมดเลยไม่ว่างงานก็ร้อยชนิดพันชนิดงานภายในงานภายนอกอะไรต้องว่างหมดเลยเนี่ยเขาเรียกว่างบริสุทธิ์ต้องปฏิบัติให้จิตว่างบริสุทธิ์อย่างเนี่ย

งานภายในคือจิตเราก็ไม่เสียคือไม่วิตกวิจารณ์พร้อมที่จะทำใหม่ได้ตลอด พร้อมที่จะทำงานพร้อมที่จะปฏิบัติการทำงานได้อย่างรวดเร็วไม่มีข้อแม้ เนี่ยเขาเรียกการทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมเดียวโยมบอกโยมไม่มีเวลาอย่างนั้นอย่างเนี่ย

มาพูดให้อาตมาฟังถ้าโยม همینที่หน้าโยมอย่ามาโกหกอาตมาเลย(หัวเราะ)เพราะอาตมาเนี่ยรู้จริงเห็นแจ้งสามารถชี้ โยมไม่ว่างเพราะโยมมีอารมณ์ต่างหาก ถ้าโยมว่างแล้วโยมไม่มีอารมณ์เนี่ยว่างแล้วอยู่ที่ไหนก็ว่างได้

ถามว่าอยู่ที่บ้านตอนนี้โยมก็ว่างมาแล้วอาตมารับประกันได้ว่างจากบ้านว่างจากที่อยู่อาศัยเดิมมาอยู่วัด(หัวเราะ)เนี่ยต้องชี้กันจะแบบเนี่ย

โยมจะได้ไม่หลงเลงสยไม่ได้ไปโกหกโยมด้วยเนี่ยโยมจะได้เข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นปัจเจกตั้งรู้ได้เฉพาะตนแล้วก็เป็นปัจจุบันธรรมด้วย

คือขณะนี้เดี๋ยวนี้ไม่ต้องรออดีตหรืออนาคตยังไม่มาเนี่ยธรรมพระพุทธเจ้าเป็นแบบนี้แล้วเราก็สั่งสมความว่างเอา!

ก่อนนี้เราก็ว่างไปเมืองจีนเมืองนั้นเมืองนี้ก็ว่างมาแล้วทั้งนั้นที่นี้เราจะทำจิตให้ว่างตลอดไปเลยอยู่ที่ไหนเราก็ทำใจให้ว่าง แต่ทุกคนเกิดมาเพื่ออะไร? ต้องบอกให้โยมทราบไว้ก่อน

ทุกคนเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาเป็นสามีเป็นเจ้านายเป็นลูกน้องเป็นคนใช้เป็นหมอพยาบาลเป็นทหารตำรวจเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเนี่ยทุกคนเกิดมาต้องทำหน้าที่

แล้วก็เกิดมาเพื่อใช้กรรมกายกรรมมือเท้าต้องทำงาน วชิกรรมปากต้องพูด มโนกรรมจิตต้องคิดนึกแต่กายกรรมต้องไม่ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ไม่ประพฤติผิดในกาม

วชิกรรมต้องไม่พูดมุสาวาทไม่พูดส่อเสียดพูดจาหยาบค้ายไม่พูดเพื่อเจ้าอหิวาต์

มโนกรรมต้องไม่โลภอยากได้ของใครฟรีๆ ไม่พยาบาทไม่เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบเนี่ย

ถ้าเราทำได้เราก็ไม่มีเวรไม่มีกรรมกับใคร เพราะเราไม่คิดเอาเปรียบใคร

ถึงเราเอาเปรียบเขาได้ก็ไม่ควรทำเพราะเป็นกรรม

เดี๋ยวเราถูกเขาเอาเปรียบบ้างเราก็จะน้อยอกน้อยใจเดี๋ยวกินไม่ได้นอนไม่หลับ เนี่ยจำไว้ให้ตึนนะ

เราต้องฉลาดอย่างซื่ออย่างตรงฉลาดแล้วฉลาดเลยทำดีทำครั้งเดียวด้วยทำไม่ดีต้องทำหลายครั้งทำไม่ดีแล้วก็ต้องกลับมาทำดีอีกเสียชั่วเสียของเสียเวล่ำเวลานี้จะนั้นในฐานะที่ผู้เป็นเจ้านายหรือหัวหน้าบอกว่า

ต้องตั้งใจทำให้ตึนนะแล้วทำครั้งเดียวให้เสร็จ

ไม่นั้นต้องมาแก้ไขภายหลังเสียเงินเสียทองเสียข้าวของเสียเวล่ำเวลาอีกแทนที่เราจะก้าวหน้าทำข้างหน้าให้เสร็จไปไฉนต้องมาแก้ไขงานไม่รู้จักจบอย่างเนี่ยใช้ไม่ได้

เนี่ยต้องเตือนเอาไว้เตือนตัวเองไว้สอนตัวเองไว้ว่าทำดีทำครั้งเดียวทำแล้วทำเลยเสร็จจะได้ทำงานอื่นๆต่อไปให้สำเร็จไปอีกแล้วเราก็จะรู้ตัวเองว่า *วิริเยน ทุกฺขมฺจฺเจติ*

คนเราจะล่วงทุกข์ด้วยความเพียรเนี่ยเป็นอย่างนี้ เรามีทุกข์ที่เรื่องเราก็ทำไปให้หมดทุกเรื่องคือทำจิตให้ว่าง

แล้วการที่เราทำจิตของเราให้ว่างกับการที่เราจะไปเลี้ยงดูครอบครัวทำอะไรต่อมิอะไรให้เขาเนี่ย
นไหนยากกว่า

เพราะฉะนั้นความว่างเนี่ยง่ายกว่าที่นี้เราก็เหมือนกับเราเอาเกลือจิ้มเกลือเลยว่างให้หมดเลยคือชี่เกียจเนี่ย
ว่างจากความเห็นคือชี่เกียจเนี่ยเห็นแล้วไม่ไปดูแล้วรู้แล้ว ชี่เกียจฟังซะบ้างมันจะได้ว่าง(หัวเราะ)ชี่เกียจดม
ชี่เกียจกิน ชี่ เกียจสัมผัสซะบ้างก็ว่างแล้วนั้นนะอยู่ที่ไหนก็ทำจิตว่างได้ไม่ต้องมาวัด เข้าใจหรือยัง?

เนี่ยเราอยู่บ้านก็ทำได้อยู่โรงงานอยู่ที่ไหนทำได้หมดถามว่างงานเสร็จแล้วว่างได้ไหม? ได้!

เห็นมั๊ยเน้ใหม่เนี่ยไม่ต้องมาสร้างวัดสร้างอะไรเนี่ยเอาโรงงานเป็นโรงปฏิบัติธรรมเนี่ยประชุมกันแล้วก็เอา
เนี่ยเอ็งเป็นหัวหน้าเอ็งเป็นผู้บริหารก็เนี่ยก็เอาเลยเอาวิธีการพระอาจารย์ไปสอนเนี่ยได้สองต่อหนึ่งได้งานสอ
งได้ปฏิบัติธรรมเอางัยสามได้ใจเป็นสุขอีกได้เงินอีกต่างหากเนี่ยได้หลายต่อเลยเนี่ยต้องว่าพระอาจารย์เนี่ย
ไม่มีทางจนหรอก เพราะอาตมาคิดได้มากแล้วก็ทำงานได้ด้วยแล้วก็ไม่มีทุกข์กับการทำ

เพราะจิตเราว่างเพราะเราทำตามหน้าที่ ถ้าโยมทำได้ตามนี้โยมก็มีความสุขต้องว่าอย่างนี้
นิพพานในชาตินี้ไม่ต้องรอตายแล้วจึงจะนิพพาน พวกนี้เข้าใจผิดต้องวอร์มอัปเดตความว่างตั้งแต่เดี๋ยวนี
พอมันจะตายจริงด้วยความเคยชินในความว่างจิตมันจะโน้มไปเองไม่ต้องตั้งใจเลยถ้าโยมทำได้โยมรู้ตรงนี้
จะไม่เสียเวลาไม่เสียชาติเกิดด้วยได้การได้งานได้ ภาวะของโยมก็คือภาวะการทำกตัญญูเข้าใจมั๊ย

กตัญญูต่อพ่อแม่ กตัญญูต่อครูบาอาจารย์ กตัญญูต่อนายจ้าง กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

กตัญญูต่อประเทศชาติพระพุทธรูปศาสนาพระมหากษัตริย์ครบถ้วนเลยเนี่ย

ทำตามทีอาตมาบอกเนี่ยแล้วทุกคนจะเป็นคนดีจิตใจว่างแล้วๆจะไปทะเลาะวิวาทบาดหมางไปก่อมือบก่อ

อะไรอีกมั๊ยมีมั๊ย? ไม่มี เนี่ยต้องสอนลูกน้องบริวารคนงานให้รู้เรื่องธรรมะพระพุทธรูปเจ้า

เดี๋ยวนะเนี่ยถอดไปให้ไปเลยเอาไปเปิดให้คนงานฟัง(หัวเราะ)อัดเทปไว้เนี่ยโยมว่าดีไหมเนี่ย

ใครว่าไม่ดีบ้างค่านพระอาจารย์ชิลองค่านพระอาจารย์!

พระอาจารย์จะได้อธิบายเพิ่ม(หัวเราะ)ไอ้ที่ดีเป็นยังงัยไม่ดีเป็นยังงัยจะได้อธิบายให้เข้าใจชัดอีก

จะได้มีความสุขมีความสุขสงบสุข

แล้วก็ไม่มีพิษไม่มีภัยอยู่กับครอบครัวก็เป็นสุขเพราะจิตว่างไม่ทะเลาะกันเน

ล้นกับพินไม่กระทบกระทั่งกัน นะหมู่เพื่อนคนงานก็ไม่ทะเลาะกัน

เนี่ยวัดอาตมามีกฎข้อเดียวห้ามทะเลาะกันไม่มีกฎมากแสดงว่าทะเลาะกันนี้แสดงว่าไม่รักกันแล้วสัปปายะ

ะอย่างเนี่ยอาหารสัปปายะ ที่อยู่ที่อาศัยสัปปายะ ฤดูสัปปายะ บุคคลสัปปายะ ธรรมะสัปปายะ

ถ้าบุคคลไม่สัปปายะข้อเดียวเนี่ยหมดเลยไอ้ที่สัปปายะ๔ข้อหายหมด

เห็นหน้ากันเมื่อไรก็ปฏิสังขกันเมื่อนั้นใจไม่เป็นสมาธิแน่นอนเนี่ยจำไว้ห้ามทะเลาะกันทะเลาะกันแล้วไม่รักกัน

นแล้ว การงานก็เสียด้วย ไม่เชื่อก็ลองดู(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยวัดไหนๆโอโห! ยี่สิบสามสิบข้ออ้อ!

อาตมาไปมาทั่วหมดแต่ของอาตมาเนี่ยเอามาข้อเดียวคือห้ามทะเลาะกัน(หัวเราะ)เนี่ยโยมก็ตั้งได้กฎระเบียบ

บของครอบครัวผิวเมียลูกเต้าทุกคนห้ามทะเลาะกัน

ลูกอยากได้อะไรมาบอกพ่อบอกแม่อันไหนพอจะจัดให้ได้

ถ้าเราเป็นลูกน้องเขาเราไปบอกผู้บังคับบัญชาโน้นหัวหน้าเขามีไม่ต้องทะเลาะกันเดี๋ยวนานจะเสียของจะเสีย

ยเวลาจะเสียทำงานไม่เข้าป่าเนี่ยต้องเอาแบบนี้

เนี่ยโยมก็จะได้ประโยชน์ของธรรมะของพระพุทธศาสนาที่แท้จริงไม่ต้องไปเชื่อมมงายไ้พวกนั้นหลอก
บางคนอาตมาได้ยินกับหูเลยเป็นพระครูเจ้าคุณอะไรบางคนพูดบอกแหม!

พวกโยมคนทุกซ์คนยากไปทำบุญบาทเดียวหาว่าไปซื้อสวรรค์มรรคผลนิพพานด้วยเงินบาทเดียวไ้พวกนี้้อ
ปรียัจญ์ไรความจริงไม่ต้องเสียสักบาทเลยสักสิ่งเลยของพระพุทธเจ้า(หัวเราะ)หาู้ไม่ว่าพระองค์เองหากมีราคา
เพียง ๕ มาสกคือบาทเดียวใครลองไปโกงชาวบ้านไปขโมยของเขาเนี่ยศีลขาดทันทีเลยให้รู้ไว้
มีโยมบางคนเขามาถามอาตมาโยมเป็นคนทุกซ์คนยากคนจนคนลำบากไม่มีเงินไม่มีทองไม่มีข้าวไม่มีของ
ยากทำบุญจะทำได้ไหม? ได้!

อาตมาบอกได้เอาปัญญาทำบุญก็ได้เอาแรงทำบุญก็ได้ไม่มีอะไรที่ยึดถวยเป็นพระพุทธบูชาไ้ยังได้บุญ
เลยไม่ต้องเสียสักบาท(หัวเราะ)โมทนาสาธุว่าวันนี้ใครให้ทานทั่วโลกก็ได้แล้วเห็นมัย

ใครรักษาศีลทั่วโลกก็ได้แล้วมูทิตาพลอยยินดีกับเขาแค่นี้ก็ได้แล้วไม่ต้องไปเสียสักบาทไม่ต้องไปเดินทางไกล
เหนื่อยเมื่อยอีกต่างหาก เนี่ยต้องบอกให้รู้เอาไว้แบบนี้ ไมโดนเขาหรือกเนี่ยเราจะทำก็ทำ

แต่อาตมามาก็พิจารณาเห็นอย่างหนึ่ง เวลาใครไม่ยอมมีอุปสรรคเนี่ย

วิธีแก้อุปสรรคของอาตมาคืออย่างไร?

เนี่ยอาตมาต้องบอกไว้ให้โยมรู้ว่าอาตมาสอนลูกศิษย์อาตมามานานแล้ว

การที่เราจะไม่มอุปสรรคเราต้องไม่ตัดทานบารมีใคร ใครอยากทำทานก็ปล่อยเขาตามอัธยาศัย

ใครจะรักษาศีลเราก็ไม่ไปตัดศีลบารมีของเขาเราไม่ห้าม

ใครจะประพฤติเนกขัมมะเราก็ยินดีพอใจไม่ไปตัดไม่ห้าม

ใครจะใช้เหตุผลคือปัญญาก็ไม่ไปตัดปัญญาบารมีของเขา ไม่ไปตัดวิริยะความเพียรของเขา

ไม่ไปตัดขันติบารมีความอดกลั่นอดทนไม่ไห้เขาไปคลายความเพียร

ใครมีสัจจะเรารู้แล้วว่าใครตั้งสัจจะอะไรไว้ไม่ไปกลั่นแกล้งรังแกทำลายสัจจะอะไรเขา

ใครเขาอธิษฐานปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์เราก็ไม่ไปตัดอธิษฐานบารมีของเขา

ใครเจริญเมตตาบารมีก็ไม่ไปยุ่งไม่ไปเสียไม่ไปตัดอธิษฐานบารมี

ใครเขาอุเบกขาวางเฉยเราก็ไม่ต้องไปตัดไม่ไห้เขาเสียอุเบกขาวางเฉย

เราก็ไม่มีกรรมไม่มีวิบากกรรมแล้วถึงคราวสมัยของเราไม่มีอุปสรรคมาขวางกั้นเราได้เลย

แล้วได้ยินรู้ว่าเรามีจิตว่าง มิงจะกลั่นแกล้งรังแกขนาดไหนเราก็วางเฉยได้

เนี่ยใบเดียวเนี่ยที่อุเบกขาวางเฉยแต่มีอยู่ในเล่ม๖เนี่ยคัดออกมาแล้ว

วางเฉยอย่างเดียวกัไปนิพพานได้ของอาตมาเนี่ยเทศน์อย่างเดียวนานอย่างเดียวกัเป็นปรมัตถทานกัไปนิพ
พานได้เพราะทานๆแล้วก็ว่างว่างภายในภายนอกเนี่ยว่างจริงๆให้หมดกระเป๋ไปเท่าไหนแล้วว่างจากกระเป๋
าไปเท่าไหนแล้ว(หัวเราะ)พวกโยมก็ยังไม่รู้จักความว่างกันเลยเนี่ย

ต้องให้ว่างจากสตุ้งสตาจค์เงินทองแล้วจึงจะรู้ว่าเออ!

หมดไปเยอะแล้วนะเนี่ย(หัวเราะ)เนี่ยอาตมาสอนความว่างโยมเนี่ย

อันนี้เป็นธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วก็สมมุติทุกอย่างสมมุติหมดเลยเมื่อรู้ว่าเป็นสมมุติที่เขาเรียกผม ขน

เลียบพัน หนึ่ง ตับ ไต ไข่ ฟุงอะไรต่อมิอะไรเนี่ยสมมุติทั้งนั้น

สมมุติว่าเป็นคนเป็นหญิงเป็นชายก็สมมุติ เมื่อเรารู้สมมุติแล้วเราก็จิตเราก็จะวิมุตติ

แต่เวลาเราจะนิพพานเนี่ยเราต้องว่างจากสมมุติและวิมุตติมันจึงจะเข้านิพพานได้เนี่ยให้จำไว้ให้ตึนนะเนี่ย
าตามารู้ถึงที่สุดของมัน

เพราะฉะนั้นก็พยายามทำให้ศึกษาไว้เนี่ยพระอาจารย์สอนง่าย ๆ อย่างเนี่ยสมัยพุทธกาลเด็กชวบก็ยังมีบรรล
โสดาบันได้ อย่างพระนางวิสาขาเนี่ยชวบเท่านั้นเองยังมีบรรลโสดาบันได้เลย

คนตัดฟืนแต่เขาฟังรู้ภาษาเดียวกันก็ฟังรู้เรื่องก็เป็นสาวกพระพุทธเจ้าได้เห็นมัยถ้าเขาฟังรู้เรื่องต้องว่าอย่าง
นี่คือพูดภาษาเดียวกันแล้วฟังรู้เรื่อง เขาไปปฏิบัติตามนั้นก็มิติ

ไม่ต้องเรียนถึงตึกเตอร์ปริญญาอะไรพวกเนี่ยขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เพียบเลยเนี่ยจิตยิ่งว่างยาก(หัวเร
าะ)ไปเอารัตเอาเปรียบเขาบ้างไปโกงเขาบ้างอะไรนี่ยิ่งฟุ้งซ่านใหญ่เลย เนี่ยต้องบอกไว้แบบนี้

แต่อาตมาเนี่ยป.๔นะทางโลกป.๔แต่ทางธรรมได้เรียนนักธรรมพรรษาแรกได้นักธรรมตรี

พรรษาสองได้นักธรรมโท พรรษาสามสอบได้นักธรรมเอก

แล้วก็อยู่ป่าอยู่เขาแล้วก็อ่านพระไตรปิฎกแล้วก็มาแทงตลอดพระไตรปิฎกทำความเข้าใจกับพระไตรปิฎก
ทำไมพระองค์สอนอย่างนี้? แล้วมีจุดประสงค์อะไร?

แล้วทำไมจึงเรียกว่ามรรคผลเป็นยังงัย? เนี่ยอาตมาเนี่ยเป็นพระป่าตัวจริงอยู่ป่าอยู่เขาอยู่องค์เดียวมานาน
คิดว่าตายที่ไหนก็ทิ้งที่นั่นอาตมาไปมาทั่วเหนือ ใต้ ตะวันออก อีสาน

กะเหรียญกะหว่างไปอยู่กันหมดแล้วเนี่ยมาอยู่เนี่ยแหล่งสุดท้ายแล้วเพราะอายุมากแล้ว(หัวเราะ)เนี่ยให้โยม
รู้ไว้แบบนี้ อาตมาไม่ต้องการอะไรจากใครเลย

รับรู้ไม่รับเก็บบอกให้โยมรู้ก็ได้ที่โยมมาปลุกเนี่ยยังไม่เคยขึ้นไปเลย

ขึ้นไปวางศิลาฤกษ์วันเดียวเท่านั้นนะ(หัวเราะ)ยังๆไม่เคยขึ้นไปอีกเลยอาตมาไม่สนใจเพราะอาตมาขึ้นไปดู
มันไม่เสร็จก็แค่นั้นมันเสร็จก็แค่นั้นแล้วเราจะมิติอะไรไปสั่งเขาสู้อาตมาขึ้นไปดูนะ

เขียนธรรมะดีกว่าเนี่ยถึงจะแหม่เนี่ยให้เป็นเล่มๆเลยความคิดของอาตมาเนี่ย(หัวเราะ)เดียวโยมว่าทำไมไม่ไป
ดูพระอาจารย์มีความคิดอะไร ก็พระอาจารย์รู้อยู่แล้วขึ้นไปมันทำได้แค่นั้น

ถึงไปสั่งมันก็ไม่มีความสามารถจะทำให้ได้มากได้แค่นั้น

แล้วเราไม่มีหน้าที่ไปสั่งเขาด้วย(หัวเราะ)เนี่ยให้โยมรู้ไว้ เอ๊ะ! ทำไมพระอาจารย์ถึงไม่ขึ้นไปดูบ้าง

ก็อาตมาทำหน้าที่ของอาตมาว่าอาตมาควรจะทำอะไร ทำให้เกิดประโยชน์อะไรไม่ให้เสียเวลา

เนี่ยทุกวินาทีที่มีคุณค่าไมทนาสาธุว่าเนี่ยที่อาตมาสอนลูกศิษย์ทั้งหลายก็เพราะพระอาจารย์รู้แล้วจึงไม่ให้เสี
ยเวลาเนี่ยทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ให้ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้เนี่ยต้องว่าอย่างนี้

แล้วใครอยากรู้อะไรพิเศษก็ถามอาตมาหรือมีปัญหาอะไรก็บอก

อาตมามีปัญญาอาตมาอาจจะแก้ไขได้ทุกเรื่องมีอะไรก็บอกอาตมา(หัวเราะ)อาตมาไม่ได้โกหกหลอกลวงห
รือไม่ยอมทำอะไรจากโยมเลย

ก่อนเนี่ยใครมาหาอาตมาเนี่ยอาตมาบอกเลยนะโยมอยากฟังเทศน์ฟังธรรมแม้อาตมานอนก็เรียกได้นะ

ดอกไม้ธูปเทียนไม่ต้องเอามาถวายอาตมาหรือ

พระพุทธเจ้ายังไม่เคยเอาของอาตมาสักบาทสักสิ่งหนึ่งเลย
แล้วทำไมอาตมาจึงต้องไปอยากได้ของพวกโยมคนมีทุกข์นั้นนะ(หัวเราะ)
อาตมาก็ยังสม่ำเสมออยู่อย่างนั้นนะ ใครให้ใครถวายอาตมาก็ไม่ว่าเขา
ก่อนเนี่ยใครถวายมากมันเอาไปหมดเลยรู้หรือเปล่า ตอนเนี่ยอาตมาบอกเฮ้ย!
เอ็งอยากสร้างเอ็งอยากทำเอ็งไปจ่ายเอ็งไปติดต่อช่างเอง ข้าไม่เอาซีเกียด
แล้วใจเศร้าหมองรู้แล้วไม่สบายใจ(หัวเราะ)โดนมาเยอะแล้วพระอาจารย์เนี่ย
ให้โยมรู้ไว้อาตมารู้แล้วมีตัวอย่างมากมายแต่อาตมาไม่ให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีก ไม่ใช่คนโง่คนดีอะไร
ก็มันมีตัวอย่าง แล้วทำไมเราไม่หาทางวิธีป้องกัน เพราะพระองค์สอนไม่ให้ประมาทไม่ให้ประมาทกับอะไร
ไม่ให้ประมาทกับอนิจจังอย่าให้มันอนิจจังไปเร็วอย่าให้ทุกข์ไปเร็วอย่าให้อนัตตาไปเร็วอย่าให้แก่เจ็บตายไป
เร็วทำอย่างงี้จึงจะไม่ให้อนิจจังไปเร็วทุกข์ช้าลงอนัตตาช้าลงแก่เจ็บตายช้าลง
เราก็ต้องเป็นคนมีศีลมีธรรมเนี่ย ต้องอย่าชื้ออย่างตรงเลย พระพุทธเจ้าแสดงบัญญัติสิ่งใดไว้
เราก็ต้องพยายามปฏิบัติให้ได้ตามนั้น อย่างชื้ออย่างตรงแล้วเราก็มีความสุขสงบสุข
ไม่ต้องมีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยแล้วเราก็จะอยู่ได้ ไม่ต้องไปอาศัยอะไรอยู่กับความว่างนั้นแหละ
เนี่ยความว่างเนี่ยพระพุทธเจ้าเรียกนิรามิสสุข
แล้วก็เป็สนุอุปาทิเสสนิพพานด้วยเพราะจิตมันไม่เคยว่างมาว่างเนี่ยเป็สนุอุปาทิเสสนิพพานเนี่ย
แล้วก็เป็นิรามิสสุขด้วยเพราะจิตไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งก็เป็นิพพานัง ปรมัง สุขังในปัจจุบัน
ถ้าเราว่างจนตายไปก็นิพพานัง ปรมัง
สูญญังแน่นอนอนนุปาทิเสสนิพพานไ้ที่สังขารที่เหลือเนี่ยเขาต้องไปฝังไปเผาเนไม่เก็บไว้
ไม่ใช่ยากสำหรับอาตมาเนี่ยเรื่องนิพพานัง ปรมัง สุขัง นิพพานัง ปรมัง สูญญังเนี่ยรู้
เพราะฉะนั้นโยมเนี่ยทำให้ว่างให้หมด ในความว่างถามว่ามีความแก่ไหม? ไม่มี มีความเจ็บไหม? ไม่มี
ความตายมีไหม? ไม่มีเนี่ยพระองค์เป็นผู้คนพบตอนที่พระองค์ไปประพาสอุทยานใหม่ ๆ
ไปวันแรกไปเจอคนแก่พระองค์กลับมาเห็นสาวสรวก้านลในเป็คนแก่หมดเลย
ทุกทีพวกนี้เคยดีดีดีเป่าพระองค์ไฟเพราะเพราะพริ้งดีอกดีใจ
กลายเป็นพวกนี้คนแก่มานั่งดีดีดีเป่าให้เราฟังนี้(หัวเราะ)จิตใจมันไม่ยอมรับโยม
พระพุทธเจ้าเป็นผู้ฉลาดมีความเห็นสติปัญญาอะไรละเอียดว่าคนเนี่ยแก่หมดเลยมานั่งดีดีดีเป่าให้เราเนี่ย
แล้วเขาก็มีทุกข์ด้วยต้องว่าอย่างนี้ รุ่งขึ้นไปใหม่ไปเห็นแก่ความเนี่ยเจ็บป่วยแล้ว นอนป่วยแล้ว
พระองค์มาเห็น
ไอ้พวกนี้ก็ต้องเป็คนป่วยอีก(หัวเราะ)ไอ้เนี่มาดีดีดีเป่าอะไรนี่ที่มำทำการทำงานอะไรให้เราเนี่ย นอนเลย
รุ่งขึ้นไปอีกวันไปเจอที่ป่วยวานนี้ตายแล้วกลับมาไอ้พวกนี้ต้องเป็คนตายหมด
พระองค์ไม่กะใจที่จะฟังเครื่องดีดีดีเป่าอะไร
นอนเลยหัวค่านอนตื่นขึ้นมาไอ้พวกนี้ น้ำลายไหลอะไรต่อมิอะไรเหมือนป่าช้าผีดิบตายหมดไอ้พวกนี้ตายหมด
ด พระองค์ว่าไอ้! เราอยู่กับพวกคนแก่คนเจ็บคนตายเยอะไม่มีความสุขแล้วทีนี้ ก่อนนี้เออ!
แลดูมีความสุขดี แต่ทีนี้มารู้ความจริงแล้วไม่เป็สุขแล้วเป็ทุกข์ พอดีพระราหูลประสูติพอดีว่าไอ้!

ดูเราต้องเกิดมาพบกับความแก่ความเจ็บความตายอีกแล้วจะทำยังงัยเนี่ย
 ก็ไปออกบวชเนี่ยพระองค์ไปเห็นสมณะก่อน
 แล้วก็พระองค์ก็ได้ปัญญาในขณะนั้นว่ามีแล้วก็มีสว่างเป็นเครื่องแก่ มีร้อนแล้วก็มีเย็นแก่
 อาจจะมีวิธีแก้ไขให้แก้ ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย แล้วพระองค์วิธีแก้ไขให้แก้ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตายได้หรือยัง?
 รู้เนี่ยว่างเนี่ย ไม่มีแก้ไม่มีเจ็บไม่มีตาย(หิวเราะ)ต้องทำจิตให้ว่างหมดเลยทั้งภายในภายนอก
 เนี่ยโยมทำแค่นี้พอแล้ว ไม่ต้องไปเรียนมากอะไรต่อมิอะไร
 ไม่ต้องไปวัดไปวาอยู่บ้านกินข้าวอะไรก็ดูไปหมดไปคำก็อนิจจังไปแล้วคำหนึ่ง(หิวเราะ)เดียวถ้ายกอนิจจังไป
 ไปแล้วก็อนัตตาไปอีกแล้วเนี่ยเป็นธรรมชาติความจริงโยมอยู่กับธรรมชาติทั้งหมดแต่โยมก็ยังไม่เห็นธรรมชาติเพราะอ
 ะไร? เพราะอารมณ์ของโยมมันคิดกว้างไกลไพศาลเลยต้องว่าอย่างนี้แต่ตอนนี้มาอยู่กับปัจจุบันว่าเออ!
 นี่มันหมดไปแล้วอนิจจังเป็นอย่างนี้เหมือนเราทำงานไปทุกวันก็หมดสิ้นไปทุกวันเสร็จไปทุกวันเข้าใจมั๊ยเนี่ย
 มันก็ว่างไปทุกวัน
 แล้วที่นี้เราก็เป็นทุกข์แต่สิ่งที่ว่าเราต้องว่าเป็นทุกข์กับความไม่ว่าง(หิวเราะ)สรุปลงง่าย ๆ ว่าเราเป็นทุกข์กับความ
 ความไม่ว่าง ถ้าเราว่างแล้วเราไม่มีทุกข์ต้องว่าอย่างนี้ แล้วโยมก็จะได้ไม่เสียเวลาไม่ต้องฟังอะไร โอ๊ย!
 เวลาฉันไม่มี ความจริงที่ว่าไม่มีนะมันมีว่างอยู่ในนั้น(หิวเราะ)เนี่ยขณะที่โยมทำงานอ้าว!
 สั่งเขาเสร็จแล้วอ้าว! ว่างแล้วเห็นมั๊ย
 งานเราไม่ต้องทำเพราะเรามีบุญเราสั่งให้เขาทำตามที่เราสั่งงานเราสำเร็จ แล้วเราก็ว่างต่อ
 เนี่ยสำเร็จแล้วก็ว่างเนี่ยความว่างเหนือความสำเร็จอีก
 เพราะฉะนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่เนี่ยโยมต้องถอดเขาไปเลยเดียวให้สติไว้แจกให้โยมเอาไปเปิดให้คนงานฟัง(หิวเราะ)
 อดเทพไว้เนี่ยให้โยมรู้ไว้
 เดียวนี้คำพูดอาตมาทุกคำมีค่าหมด(หิวเราะ)ไม่มีใครเหมือนไม่เหมือนใครมีเนี่ย
 เพราะอาตมาพูดแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ไม่เป็นประโยชน์ไม่พูด พูดแล้วเราก็ต้องทำไม่พูดเราก็ต้องทำ
 เพราะฉะนั้นเราทำดีกว่าพูด พูดไปแล้วอาจจะไม่เข้าหูเขาเขาอาจจะแกล้งเรามากขึ้น
 แล้วเราก็อาจจะทนไม่ได้ แค่นี้เราทนได้ทำต่อไป
 ไม่ต้องไปถ่วงวาทกับเขาเพราะเรามีหน้าที่ทำพูดแล้วเราก็ต้องทำไม่พูดเราก็ต้องทำ
 เพราะฉะนั้นเราทำดีกว่าพูด
 พูดแล้วไม่ถูกหูเขาเขาจะแกล้งให้เราทำมากกว่านี้แล้วเราก็จะทนไม่ได้เพราะรู้ว่าเขาแกล้งเราแน่เลย
 ถ้าเขาทำปกติที่นี้เราก็ทำได้เป็นปกติก็ไม่มีทุกข์อะไร
 เนี่ยเป็นประโยชน์จำไว้ให้ดีเถอะจะได้มีขันติความอดทนที่อนิจจัง ทุกขัง
 อนัตตาก็ที่พระองค์แสดงไว้ก็เพื่อจะสอนพวกเราว่าอย่าให้ออนิจจังไปเร็วอย่าให้ทุกข์ไปเร็วอย่าให้ออนัตตาไป
 รืออย่าให้แก้ไปเร็วอย่าให้เจ็บไปเร็วอย่าให้ตายไปเร็วการที่จะทำให้แก่เจ็บตายช้าลงหรืออนิจจังช้าลงเป็นทุ
 กข์ช้าลงเป็นอนัตตาช้าลงเนี่ยก็ต้องมีศีลมีธรรมเมื่อเรามีศีลตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรมแล้วมันแก้ก็ห้ามมันไม่
 ได้แต่มันช้าลงสมมุติเราไปฆ่าเขาตายเนี่ยอนิจจังไปอย่างรวดเร็วแล้วเขาต้องจับเข้าคุกเข้าตารางอนิจจังจาก
 ที่อยู่ที่อาศัย จากพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีไปอยู่ในคุกตารางเนี่ยอนิจจังไปอย่างรวดเร็ว

ขโมยๆ ถ้าเราไปขโมยเขาก็อนิจจังอย่างรวดเร็ว เขาไม่เอาไว้หรือคนขโมยไม่มีใครชอบ
ไอ้เนี่ยผลไม่ได้ผลเป็นขโมย(หัวเราะ)เขาก็ต้องเอาเข้าคุกเข้าตารางไปก็อนิจจังอย่างรวดเร็ว
ใครประพฤติดิบบุตรรภรรยาสามีเขาไอ้เนี่ยก็เอาไว้ไม่ได้เขารู้เมื่อไหร่มีระวางเถอะเดี๋ยวก็โดนเก็บแน่เลยนี่ก็อนิจ
จังไปอย่างรวดเร็ว

หลอกหลวงต้มตุ๋นเขาไอ้เนี่ยก็เหมือนกันไอ้เนี่ยมาหลอกหลวงต้มตุ๋นญาติพี่น้องฆ่าเอาไว้ไม่ได้หรือ
ไอ้เนี่ยหลอกไปตั้งหลายครั้งแล้วครั้งเดียวได้ใจเอาเก็บเลยเข้าคุกก็อนิจจังไปอย่างรวดเร็วกินเหล้าก็สะเงาะ
สะเงาะเดินตามถนนเดียวได้ตายอนิจจังอย่างรวดเร็วเห็นมัยเนี่ยเพราะฉะนั้นเรามีศีล๕ ก็ทำให้อนิจจังข้าง
ล่างเป็นทุกข์ข้างล่าง อนัตตาข้างล่างแก่เจ็บตายข้างล่างได้แล้ว

แล้วที่พระองค์พระองค์สอนไม่ให้ประมาทไม่ให้ประมาทกับอะไรคือสอนไม่ให้ประมาทกับอนิจจัง ทุกขัง
อนัตตานั้นแหละเนี่ย แล้วพระองค์ว่ายังแสดงไว้อีกสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ

สละทรัพย์อวัยวะเพื่อรักษาชีวิต สละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมนั้นได้แก่อะไร?

ธรรมนั้นได้แก่ความว่าง เหมือนเราสละทรัพย์สมบัติหมดเลยมารักษาตัวเอง

ทรัพย์สมบัติหมดแล้วแต่ใจยังไม่หายเห็นมัยเนี่ยทรัพย์สมบัติหมดไปแล้วก็คือว่างไปแล้วเห็นมัยเนี่ยแต่ที่นี้
เราต้องการรักษาชีวิตอยู่

หมอก็บอกต้องตัดแขนตัดขาหรือควักลูกตาออกเราก็ต้องยอมสละอวัยวะเหล่านี้เพื่อรักษาชีวิตเอาไว้

พอตัดแขนตัดขาควักลูกตาออกไปแล้วก็ว่างอีกเนี่ยถ้าตายก็ตกกระไดพลอยโจรเลย

นี่ถึงทรัพย์ก็หมดไปแล้วแขนขาตาหูอวัยวะก็หมดไปแล้วที่นี้จะตายก็รักษาจิตคือรักษาความว่างไว้ของเรา
แค่เนี่ย

แล้วพระองค์ก็ยังสอนอีกเป็นทุกข์อย่าทิ้งธรรมทุกขนั้นเกิดมาเพราะเรามีเวรมีกรรมเราจึงต้องได้รับทุกข์
แต่ที่เราไม่ทิ้งธรรมก็คือเราอย่างน้อยมีศีล๕

ตายไปไม่ต้องตกนรกแต่การที่เราเป็นทุกข์นั้นนะได้ใช้กรรมเวรวิบากกรรมเวรเศษกรรมเวรของเราไปแล้วเข้า
ใจมัยเนี่ย พระองค์จึงสอนว่ามีทุกข์ก็อย่าทิ้งธรรม

เพราะการที่เราเป็นทุกข์เนี่ยเป็นการใช้กรรมวิบากกรรมขณะที่เรา

แต่เราไม่ทิ้งธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยอย่างน้อยเรามีศีล๕ที่ว่าเออ!

เราเกิดมามีเวรมีกรรมมีทุกข์เราต้องใช้เวรใช้กรรมแต่เราไม่ยอมทิ้งไม่ให้ผิดศีลไม่ให้ผิดกรรม

ตายแล้วไม่ต้องไปใช้เวรใช้กรรมใคร

ไปเสวยสุขแน่นอนเนี่ยแค่เนี่ย..ใครมีอะไรอีกบอกอาตมา..จะมาเทศน์ซะให้หมด(หัวเราะ)แค่นี้ก็คลุมหมดแ
ล้วเนี่ยการงานหน้าที่อะไรไม่มีอะไรตกหล่นแล้วโยมจะมาหน้าไหนก็รับได้หมดมีอะไรก็บอกอาตมา

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

เวลา ๑๒.๓๗ น.